

Naar der i § 171 er tilføjet, at Passagererne ere underkastede Bestemmelserne i § 81 om ulovlig Bæremedtagelse, vil dette sikkerlig befindes at være i sin Orden; en Sammenligning med §§ 34 og 108 viser, at Passagererne derimod ikke, saaledes som medtagne Søfolk og de paa Skibet ansatte, men ikke til det egentlige Mandstabs hørende Personer, ere undergivne Skipperens disciplinære Myndighed efter §§ 101 og 102 eller af ham kunne kommanderes til at tage Del i Skibsarbejdet. — Med Hensyn endelig til § 173 bemærkes, at efter sammes Uffattelse gælder Skipperens Tilbageholdelsesret m. v. for Passagerernes Fortøring ombord ikke blot, hvor de skyldte Betaling derfor til Rederiet, men den maa ogsaa komme til Anvendelse, hvor Betalingen skyldes t. Eks. til en Restauratør, der handler for egen Regning.

Til 6te Kapitel.

Om Bodmeri.

Danske Lovs Ate Bogs 5te Kapitel, der overskrives „Om Bodmeri og Bilbreve“, indeholder i de 8 første Artikler de, naar bortses fra Straffebestemmelsen i den 3dje Artikel, endnu i dansk Sørret gældende Regler om Bodmeri, eller, som det til Forstel fra det saakaldte uegentlige Bodmeri, nemlig det i Frdg. 19. Decbr. 1794 omhandlede Responsionia, ogsaa stundom benævnes, det egentlige Bodmeri. Til at opretholde de særegne Bestemmelser i Forordningen af 1794 angaaende: „Gældsforfkrivninger, der af handlende eller søfarende udstedes for Laan til et Handelsforetagende eller til Udredning paa Rejzen, imod at Ejeren af Skib, Ladning, Føring eller Fragt giver Udlaanerens Sikkerhed i disse Ting for de dem forstrakte Penge og betingede Præmier“, er der formentlig ingen Grund, efter at der er givet fuld Frihed til at betinge saa høj Rente af Pengelaan, som Parterne kunne blive enige om, naar der ikke derfor betinges Sikkerhed i fast Ejendom, ligesom Laangivere i dette saavel som i andre Forhold have Afgang til at sikre sig forlods Betaling af bestemte Genstande ved at tage Pant i dem. Saa meget mindre Grund er der til at nære Betænklichkeit ved at opheve disse Bestemmelser, efter som de i Virkeligheden ganste ere gaaede af Brug. Der synes imidlertid ikke at være Anledning til i Kapitlet om Bodmeri, hvor med disse Respondentiabreve i Virkeligheden

ikke staa i nogen Forbindelse, at optage en udtrykkelig Regel i den Retning, saaledes som det var foreslaet i det danske Udkast fra 1882; man vil formentlig kunne indskrænke sig til at anføre Frdg. af 19. Decbr. 1794 i den almindelige Bestemmelse om ældre Lovbestemmelser, der ophæves ved eller bortfalde efter den nye Sølov, som forudsættes at ville blive givet i Forbindelse med Bestemmelsen om Sølovens Strafftræden, hvad enten nu en saadan knyttes til selve Loven eller gives i en særlig Indførelseslov.

Regler om det ejendommelige Sørrets forhold, der er fremgaaet af den praktiske Trang til i Nødstilfælde at kunne rejse de fornødne Midler til en Sørjess Fortsættelse ved at Skipperen giver en særegen Sikkerhed i de ham betroede Værdier, Skib, Fragt og Ladning, turde der derimod være al Anledning til fremdeles at give i Søloven. Om der end efter Nutidens langt mere udviklede og hurtige Samkvæmsmidler kunde synes at være mindre Brug for et saadant overordentligt Kreditmiddel, kan det dog ikke benægtes, at der kan forekomme Tilfælde, hvor det ikke lader sig gøre tidstnok at tilvejebringe de fornødne Penge ved Henvendelse til Rederiet, og hvor de andre Udveje, der staa aabne for Skipperen, navnlig Optagelse af almindeligt Laan eller Salg af Redernes Gods eller af Ladningen, se § 49, jfr. § 54, ikke kunne benyttes, i alt Fald ikke uden uforholdsmæssig store Øre. Optagelse af Laan paa Bodmeri finder da ogsaa den Dag i Dag jævnlig Sted, ligesom det omtales og hjemles i de nyeste Søløve.

Det vil imidlertid findes naturligt, at den Prøvelse, som Bestemmelserne i D. L. § 4—5—1 til 8 have været Genstand for, har maattet føre til deri at foreslaa en Del Ændringer, Udeladelser eller Tilføjelser. I det der i denne Henseende iøvrigt henvises til de efterfølgende Bemærkninger til de enkelte Paragraffer, skal man her kun nævne, at Reglen i D. L. § 4—5—5 om, at Bodmeripengene (Bodmerilaanet med Præmien) ikke maa overstige det forbodmedes (Pantets) Verdi, er udeladt i Lovforslaget. Denne Regel, hvis Anvendelse let vil kunne give Anledning til Tvivl og Strid om Beregningen af det forbodmedes virkelige Verdi paa den Tid, Laanet optoges, strider nemlig ikke blot imod almindelige Rettsregler, hvorefter det maa være Laangiverens egen Sag at undersøge Pantesikkerhedens Godhed — forsaavidt der da ikke er Svig til Stede —, men den Betragtning, hvorpaa Reglen formentlig er begrundet, nemlig at Ejerne af det forbodmede kunde frites til at tilintetgøre dette, naar de ved dets Forgaaen blive